אנו החתומים מטה

מגנים כל מעשה אלים נגד מאבקם של עובדי נמל הנפט באשקלון.
זכותם המקצועית במדינה דמוקרטית להלחם בנישומים ממקומות עבודתם ולמען זכויותיהם.

אורי אבנרי	דויד חייטנר	נסים עוזיקרי
פרופ' קלמן אלטמן	אמנון זיכרוני	פרופ' דניאל עמית
יוסי אמיתי	יבי	ד"ר רמי עמית
מישה אשרוב	נתן ילין-מור	פרופ' שאול פוגל
גילה בלס	ד"ר בנימין כהן	ח"כ מאיר פעיל
ד"ר שמעון בלס	רן כתן	אברהם פסקא
י. מ. ברזילי	יגאל לביב	דן קדר
משה ברעמי	דן מירון	פרץ קדרון
בנימין גונן	ד"ר יהודה מלצר	אלי קינן
אליהו גת	בלהה מס	דני קרוון
לטיף דורי	ד"ר יוסף סדן	ד"ר טוביה שלונסקי
דן דרין	בועז עברון	חביב שמעון

יב', ת.ד. 4216, תל-אביב

במדינה

(המשך מעמוד 16)

ייצורם של 200 מטוסים כאלה לצריכה עצמית של חיל-האוויר, יוחל בייצוא ה-מטוס.

דבריו של אלקנה גלי יכלו להיות אמת או שקר. כך או כך, היתה להם משמעות חמורה. אם אמת היתה בפיו, היה זה גילוי של סוד צבאי לגבי הפוטנציאל של התעשייה-האווירית. מאחר שהכפיר, או גילגולו הקודם, הברק, השתתפו כבר — לפי הפירסומים הרשמיים — במילחמת יום-הכיפורים, יכול כל ילד לעשות את החשבון כי ברשות חיל-האוויר לפחות 100 מטוסים כאלה.

כבדרך אגב הסתבר, לפי דבריו של גלי, כי ישראל היא העושה את עיסקת המאה במכירת מטוסים, ולא מדינות נאט"ו המבקשות לקנות מטוס קרב חדש. שכן ייצורם של 200 מטוסי כפיר, במחיר של 4 מיליון דולאר (24 מיליון ל"י) האחד, תוך 4 שנים, יעלה למדינת ישראל כ-5 מיליארד ל"י, במחירי השוק של היום.

50 מטוסים בשנה. גם אם הגזים אלקנה גלי לגבי כושר הייצור של ה-תעשייה-האווירית, הוא גרם בכך נזק ביטחוני. שכן מדינה המצהירה בגלוי על יכולתה לייצר כ-50 מטוסי-קרב בשנה, אינה יכולה להתחנן לסיוע באספקת מטוסי-קרב. גלי פשוט סיפק לאמריקאים תירוץ לעיכוב מכירת מטוסי הפ-15 ל-ישראל.

בניגוד למסע יחסי-הציבור הבינלאומי הנערך לתעשייה-האווירית מזה שנים, אין כל אפשרות לביקורת ציבורית אמיתית על המתרחש במיפעל הבולע, רק בתחום ייצור מטוס-הקרב, כמיליארד ל"י בשנה מתקציב-הביטחון של המדינה. האשמות שונות לגבי המתרחש במיפעלי התעשייה האווירית, על אי-יעילותם ועל ביזבוז ה-כספים הנהוג בהם אינן ניתנות לבדיקה בשל מסך הסודיות האופף אותן.

עתה, נוכח גילוייו של אלקנה גלי, מת-עורר החשד כי הסודיות מכוונת רק כלפי פנים, כדי למנוע ביקורת אובייקטיבית ועל מנת להבטיח הזרמת מאות מיליוני ל"י נוספים לתעשייה האווירית מהעוגה התקציבית.

דרכי אדם

כישרון וטיפ-טיפת מזל

חבריו בווילנה לא ידעו היכן ישראל — אך כיום מוצגים ציוריו בתל-אביב

כשחנן מילנר עזב את ארץ-הולדתו רוסיה ועלה לישראל, לא סקלו אותו ב-אבנים, ואפילו לא פיטרו את אביו ממקום-עבודתו. ההיפך הוא הנכון. חבריו בבית-הספר שבווילנה מעולם אף לא שמעו על ישראל, וביקשו מהמורה לגיאוגרפיה להראות להם את מיקומה של הארץ ה-קטנטנת על המפה. המורה אכן עשתה זאת, אך לא שכחה לציין, כמובן, כי "ישר-אל היא מדינה קפיטליסטית.

כמתנת-פרידה העניקו לו חבריו לכיתה אלבום מקושם בתמונותיהם, וליד התמו-נות מישפטים למזכרת — מה שנקרא ב-ישראל ספר-זיכרונות.

מילנר, גבה-קומה ומזוקן, אינו נושא בקירבו זכרונות מעיקים מרוסיה. אולי מפני שהוא עלה לארץ-ישראל לפני ה-עלייה הגדולה של השנים האחרונות, בהיו-תו ילד צעיר, לפני 14 שנים.

מייד עם הגיע משפחת מילנר לישראל, היא שוכנה על-ידי הסוכנות בחולון. חנן, שכבר משחר-נעוריו גילה כישרון מיוחד לציור, נרשם ללימודים בבית הספר התיכון בעל המגמות האמנותיות, רנגים. בכיתה מקבילה לשלו, במחלקת הדראמה, למדו יגאל בשן, גליה ישי ושלומית אחרן, ש-הספיקו להתפרסם בינתיים בשטח הבידור.

חנן אינו זוכר את עצמו כילד כישרוני באופן מיוחד. אולי בגלל שברוסיה היו ילדים כישרוניים רבים, והוא לא בלט במיוחד.

אחרי שהשתחרר מן הצבא, נרשם ללי-מודים בבית-הספר לאמנות בצלאל בירוש-לים. שם למד כשנה. סיפר חנן: "בצלאל מדברים המון על אמנות. זה מעניין, במי-דה שאתה רוצה לבלות בחממה. בתקופה שלי זה היה כמו בית-ספר עממי. בשמונה צילצל הפעמון, והילדים היו נכנסים לכי-

(המשך בעמוד 30)

המרד על הקצא"א

(המשך מעמוד 25)

מסוק ושני מטוסים מסיירים משך כל שעות היום מעל לסירות השובתים, כש-הם בוחנים ומצלמים במסרטות כל תנועה שלהם. על החוף הוצבו מאות חיילי מישׂ-מר-הגבול. על כל עשרה מטר, חייל. ג'י-פים וקומנדקארים הועמדו הכן לקלוט הו-דעות-אלחוט מהמטוסים ולמהר לכל סינה שאליה התקרבה סירת השובתים. "אנחנו נרעיב אותם! הם לא יקבלו טיפת דלק, ואם הם ירצו לא למות מצמא, הם יצטרכו להסגיר עצמם לידינו," הצהירו בגאווה מפקדי-המישטרה.

אולם כעבור יומיים התברר כי הביטחון בהצלחה היה מוקדם מדי. מיכלי הסירות היו עדיין מלאים בדלק בדיוק כמו ביום הראשון לשביתה. ערימות של מזון הצ-טברו על הסיפונים, והשובתים לא חדלו לשתות מים. גם תחלופת כוח-האדם הת-נהלה כסידרה. מדי יממה הצליחו השוב-תים להעלות בין 10—5 מחבריהם על הסיפון, ולהוריד אותו מיספר מהם לחוף.

את האספקה קיבלו השובתים בכמה דר-כים. הם היו ערוכים גיחות מהירות, בעי-קר בחסות החשיכה, אך לעיתים גם לאור יום, אל החוף. שם היו ממתינים להם חב-ריהם עם האספקה. כשהגבירה המישטרה את כוחה על החוף, הביאה זרקורי-ענק ש-יהפכו את הלילה ליום, הפכו הגיחות מסוכנות יותר.

אז נטלו הימאים שעל החוף את היוזמה בידיהם. צוללנים נושאי מיכלים אטימי-מים שחו משך שעות ארוכות מהחוף אל הסירות וחזרה, כשהם נושאים עימם אספ-קה. חסקות של חופי-הרחצה "הוחרמו" בלילות, ומישהו דאג לגייס גם סירת-מירוץ פרטית כדי להעביר בה מים ומזון.

כשהתקרבה אחת מסירות-השובתים אל המיכלית היוונית אשר עגנה ב-מרחק מיספר מילים ימיים מן החוף, הס-תגר רב-חובלה של הספינה בתאו, והודיע לימאיו: "אני לא שמעתי כלום על השבי-תה." הימאים הביגו את הרמז ומיהרו לז-רוק חריצי-גבינה, ניתחי-בשר ושחיות קוקה-קולה וקרטונים של סיגריות מארל-בורו אל סיפון סירת השובתים. הכמות היתה מספיקה לגדוד שלם. אונייה אחרת, שעגנה דווקא בנמל אשדוד, דאגה לספק מי-שתייה כשאחותה, אונייה זרה דווקא, מתחננת לפני השובתים להתקרב גם אליה, כדי לקבל ממנה מזון ומים. אונייה שלי-שית, אשר גורשה מהנמל על-ידי השיל-טונות משום שאנשיה נחשדו באהדה לשובתים, דאגה להעביר להם, אחרי ש-גורשה, דלק שיספיק להם לחודש תמים.

חמישה ילדים חולים

אך ניראה כי האוייב הגדול ביותר של השובתים הוא השיעמום, והדא-גה לבית, לאשה ולילדים. את הסיפון אפ-שר לקרצף רק שלוש פעמים ביום. את המכונות אפשר לשמן רק פעמיים. את העיתון אפשר לקרוא רק פעם אחת, ועל אותה בדיחה אפשר לחזור מיספר פעמים מוגבל בלבד. לנועם, ימאי צעיר, יש חמישה ילדים בבית, מהם שלישייה ש-נולדה לפני מיספר חודשים. הגיעה אליו ידיעה כי כל ילדיו חלו בחזרת. "אשתי נמצאת לבד עם חמישה ילדים חולים, ואני עושה חיים על הים," התלונן נועם.

לצדוק היתה בעייה אחרת. לפני שבו-עיים פתחה אשתו חנות-מכולת בשכונת-מגוריהם באשדוד. "צריך שיהיה מי שיע-זור לה בהתחלה. היא לא יודעת לעשות את החשבונות עם הקליינטים, לא יודעת כמה להזמין. השקענו במכולת את כל החסכונות שלנו, ואני בטוח שאשתי לא תסתדר בהתחלה בעצמה, וכל הכסף יילך לאבדון."

את גיורא הטרידה גילי, אשתו היסהפייה שנשארה בחוף. הוא הצליח לקשור איתה קשר אלחוטי, ומשיברי-המילים הצליח לקלוט שהיא אומרת: "בעלי, אני נשבר-תי." ל"קצוץ" לא היתה אפילו ההנאה לשמוע את קולה של אשתו ולדעת מה קו-רה בבית. הוא ביקש באלחוט ממנהל-המיתקן של קצא"א, מישאל שחם, לטלפן לסמדר, אשתו, לשאול אם הכל אצלה בסדר ולספר לה כי הוא בסדר גמור. תשובתו של שחם היתה: "אני מוכן לשאול מה שלומה, אבל לא למסור לה בדבר